

PARTİ Gazetesi

KILAVUZUMUZ BİLİMSEL SOSYALİZM; SİLAHIMIZ, PARTİMİZDİR.

15 ŞUBAT 1971 / SAYI : 2 — TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİNİN YAYIN ORGANIDIR — 50 KURUŞ

Devrimci Mücadelemizin iki Büyük Yıldönümünü kutluyoruz

TİP 10 YAŞINDA

DİSK 4. YILINI DOLDURDU

İki gün önce, 13 Şubat 1971 tarihinde, sosyalist siyasal mücadelemizin tek ve gerçek temsilcisi Türkiye İşçi Partisi 10 (on), devrimci sendikal mücadelemizin biricik örgütü Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu da 4 (dört) yaşına bastı. Güçlü kollarıyla devrim bayrağını yükselten işçi sınıfımıza ve onun mücadele bayrağı altında toplanmaya başlayan yoksul köylülere, şehir ve köy yarı-proleterlerine, sosyalist aydınlara, nice 13 Şubatlar kutlu olsun.

GÜNDEM

10. YIL

Behice Boran
Genel Başkan

«Türkiye İşçi Partisi kuruluşunun 10. yıldönümünü, emperyalizme ve faşizme karşı, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için Türkiye'de verilegelen mücadelenin en ön safında, en tutarlı, en bilinçli ve sürekli mücadeleyi veren politik örgüt olmanın kıvancı içinde kutluyor. 13 Şubat 1971'den geriye baktığımız zaman 10 yılda aldığımız mesafe, önümüzdeki mücadele aşamalarına da inanç ve güvenle yönelmemizde azmimizi ve gücümüzü çelikleştiriyor.

Egemen sınıflar ekonomiyi kalkındırmada, ülkeyi yönetmede acze düştükçe, işçi ve emekçi sınıflar bilinçlenip örgütlendikçe mücadele keskinleşecektir; işçi ve emekçi sınıflara karşı, tüm devrimci, ilerici güçlere karşı, demokratik hak ve özgürlüklere karşı baskı ve şiddet uygulamaları artacaktır; şimdiden bu eğilim açıkseçik belirmiştir. Son haftaların gelişmeleri bu anlama gelmektedir. İktidar ve muhalefetiyle, iktidar heveslisi çevreleri ile «tedbir! tedbir!» çığlıkları atarak, zaten kısıtlı demokrasiyi büsbütün boğmaya kalkmaları bundandır; elbirliği ile Anayasayı değiştirmeye yönelmeleri bundandır. Ne var ki, sermaye sınıflarının tümü (burjuvazi), tarihin mahkûm ettiği bir sınıftır. İşçi sınıfı ise, kendisi ile birlikte tüm emekçi sınıfları, ezilen tüm halk kitlelerini sömürüden ve hürriyetsizlikten kurtarmakla tarihin görevlendirdiği sınıftır.

İşçi sınıfı bu tarihsel görevini yerine getirebilmek için, bir yandan sömürücü egemen sınıflara karşı, bir yandan da kendi içinde yaşıyan hertürlü burjuva etkilere ve sosyalizmden sapmalara karşı mücadele vermek durumundadır. İşçi sınıfı, bu ikili mücadeleyle sosyalist bilince varabilir, bu bilinci gerçekleştirir. Böylece hem

(Devamı Sayfa 3'te)

Devrimci mücadelemizin ideolojik, örgütsel ve fiilî öncüsü, sosyalist devrimi gündemine almış bulunan Türkiye işçi sınıfıdır. Yüz-elli yıldır tarih sahnesinde görülen bu sınıfın, Türkiye işçi sınıfının, yüz-otuz yıllık ekonomik ve altmış yıllık da örgütlü siyasal mücadele geleneği vardır. 13 Şubat tarihi, Kozlulardan, Alpagutlardan, 15-16 Haziranlardan geçerek çelikleşen ve devrimci mücadelemizin her yönüyle öncüsü olarak bugünü bulan bir sınıfın, Türkiye işçi sınıfının, gelişmesindeki iki önemli aşamayı işaretlemektedir. 13 Şubat'ta, onu yaratan nice adsız kahramanın anısı önünde, saygıyla eğiliyoruz.

(Devamı Sayfa 3'te)

SUÇLULAR NEREDE?

Bir süre önce evinin önünde kahpece öldürülen Amasya İl Başkanı Şerafettin Atalay arkadaşımızın katilleri halâ bulunmamıştır. Bu, düşündürücü ve kuşku verici bir keyfiyettir. Ancak, önemle işaret etmek isteriz ki, bu siyasi cinayet böylece geçiştirilemez. Kıyamet kopsa, parti olarak, meselenin üzerinde sonuna kadar duracağız. Bütün ilgilileri suçluları ortaya çıkarmak üzere uyarırız. Aksi halde, bir gün Şerafettin Atalay'ın hesabını sormak bize düşerse, bu işi savsaklayan ya da örtbas edenlerin de yakalarına sımsıkı yapışacağız. Bu böylece biline!

SGÖ'nün KAMPANYASI

Partimiz Merkez Yürütme Kurulu aleyhine açılan soruşturmayla ve genel faşizan gelişme ile ilgili olarak Sosyalist Gençlik Örgütü «Faşizme Hayır» kampanyasını gençlik kesiminde canlı bir şekilde sürdürmek kararı almıştır. S.G.Ö.'nün bütün bölge sekreterlikleri ta-

(Devamı Sayfa 3'te)

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

Partimizin giderek güçlenmesi, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini işçi sınıfına, emekçilere ve ilerici güçlere benimsetmeye başlaması, gerici güçleri Partimiz üzerindeki baskıları yoğunlaştırmaya yöneltti.

«Faşizme Hayır» kampanyası Anayasa ve kanunlara aykırı şekilde engellenirken, nezarete almalar, dayak atmalar, bildiri gasbetmeler serisi, Amasya İl Başkanımızın kahpece öl-

(Devamı Sayfa 3'te)

PARTİMİZ SAPMALARDAN HIZLA ARINDIRILIYOR

AYBAR HESAP VERMEKTEN KORKARAK İSTİFA ETTİ

AMBLEMİMİZ DEĞİŞTİ

Türkiye İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu, 8/9 Şubat 1971 günleri yaptığı toplantılarda gündemini görüşürken, tekrar eski parti amblemine dönülmesine karar vermiştir. Bundan böyle Parti amblemi işçi ve köylü ittifakını sembolleştiren çark ve başak şeklinde olacaktır.

Genel Yönetim Kurulunca, Merkez Haysiyet Divanına verilen Aybar, Partiden istifa ederek, kendisine yöneltilen suçlamaları kabul ettiğini gösterdi. Mehmet Ali Aybar, eğer gerçekten Partiye karşı ağır suçlar işlememiş olsaydı, istifa etmez, kendisini Merkez Haysiyet Divanında savunur ve Parti kamu oyunda haklı çıkabilirdi. Oysa Aybar, bunu yapmadı. Yapamazdı da. Çünkü, Aybar, Partiye ve sosyalizme ihanet eden bir dönekti. **Partiye ve sosyalizme karşı ağır suçlar işlelemişti.**

Bu istifanın anlamı açıktır. Aybar, Partililere ve sosyalistlere hesap vermek gücünde değildir. Hesap vermekten korktuğu için istifa etmek yolunu seçmiştir.

Ancak, Aybar, istifa ederken de Parti ve sosyalizm düşmanlığını elden bırakmamıştır. İstifasını açıklarken Partiye ve sosyalizme hücum etmeyi ihmal etmemiştir. Bu durum Partililer için hayret verici değildir. Çünkü, yalnız Aybar değil, tarih boyunca bütün dönekler böyle yapmışlardır. Bu tip kimseler, burjuvaziye yaranmak için sosyalizmi ve sosyalist partiyi suçlamakta yarış etmişlerdir. Ama, bu onları kurtaramaz. Aybar ve benzerlerini tarih ve işçi sınıfı lânetlemiştir, lânetliyecektir.

Şunu da belirtelim ki, aramızdan dönekler çıkması bizi sevindirmez, üzer. Hele bu dönek, eski bir Genel Başkan ise üzüntümüz daha da artar. Ne var ki, Parti içinde dönekleri barındırmak düşünülemez. Parti, işçi sınıfı mücadelesinin karşısına çıkan bütün engelleri birer birer aşar ve hedefine ulaşır.

Türkiye İşçi Partisi de hedefine ulaşacak ve Türkiye'de sosyalizmi kuracaktır.

Tarihi okuyan yarınki kuşaklar, bu şerefli Partinin eski Genel Başkanlarından birinin, sonradan Partiye ve sosyalizme ihanet ettiğini okuyacaklar, ve, demek ki böyle şeyler oluyor diyeceklerdir, o kadar.

GENEL YÖNETİM KURULU TOPLANDI

"Tehditler hiçbir şeyi halletmez"

Türkiye İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu, 8/9 Şubat 1971 günleri yaptığı toplantılar sonunda, iç politika sorunlarıyla ilgili olarak bir bildiri yayınlamıştır. Basına da oldukça etkili bir şekilde yansıyan bu bildirinin kısa bir özetini veriyoruz.

«Türkiye'nin, bugün, bunalım şeklinde kendini gösteren huzursuzluklarla karşı karşıya bulunduğu bir gerçektir. Cumhurbaşkanı, Hükümet yetkilileri ve bazı siyasi parti temsilcileri ile Genel Kurmay Başkanının bu buhrana çözüm yolu olarak, mevcut kısıtlı demokratik ortamın daha da kısıtlanmasını öngördükleri, son demeçleri ile bir kez daha ortaya çıkmıştır. Bilindiği gibi Türkiye İşçi Partisi, baştan beri, bu tutumun sorunları çözmek yerine büsbütün ağırlaştıracağı, ülkenin toplumsal ve siyasal hayatını karanlığa boğacağı görüşündedir.

Çünkü, bugünkü bunalıma yolaçan huzursuzlukların temelinde yatan başlıca neden, ülkemizin içinde bulunduğu dışa bağımlı kapitalist düzendir. Bu düzen değişmedikçe, Türkiye, her zaman, çeşitli derinliklerde huzursuzluklara sahne olacaktır. Ancak, bugün, bu huzursuzlukların kendini bir bunalım şeklinde göstermesi, esas itibariyle, iktidarın ve öteki gerici egemen güçlerin Anayasa dışı tutumlarının bir sonucudur.» diye giriş yapan bildiride, işçilerin politik bilinçlenmelerine ve diğer ilerici hareketlere karşı oynanan oyunlar anlatılmakta ve şu hükme varılmaktadır:

«Kesin olarak belirtmek isteriz ki, işçi sınıfının bilinçli eylemleri, devrimci gençlerin demokratik ve ilerici mücadeleleri, devlet memurlarının birçok kesimlerinin protesto ve direnişleri, köylülerin hak arama hareketleri genel huzursuzluğun sebepleri değil, yapısal bozuklukların sonucudur. Bunları, huzursuzluk örnekleri gibi gösterip haklar ve özgürlükler üstüne sünger çekmeye kalkışmak, toplumu yeni bunalımlara itelemek olacaktır.»

Ekonomik bunalımın anayasa dışı baskılarla giderilemiyeceğine değinilen bildiride, Cumhurbaşkanı ile Genel Kurmay Başkanı Tağmaç'ın son demeçleri üzerinde bu açıdan durulmakta ve özellikle Tağmaç'ın demeci üzerine şunlar söylenmektedir:

«Bu durumda, ordu, devletin tarafsız gücü olacaksa, işçi ve emekçi sınıflar ile burjuvazi arasındaki mücadeleye karışmaması, taraf tutmaması ve sadece yurt savunmasıyla ilgilenmesi gerekir. Ordu kademelerinde bulunan bazı kimselerin ve Millî Güvenlik Kurulunun belirli davranış ve tasarruflarını eleştirmek en tabiî demokratik bir hak, hatta ödevdir. Ayrıca, hiçbir kademedeki hiçbir kimse veya kurul, ordunun bütünü ile özdeşleştirilemez. Sayın Tağmaç, sürüp gittiğini belirttiği bunalımları, bozuk düzenin doğurduğu temel yapısal sebepleri, Anayasaya aykırı düşen politika uygulamalarına başlıyacağı yerde, çok yüzeysel bir görüşle, ideolojik mücadele ve tertip eseri olduğu besbelli olan «sabotaj»lara bağlamaktadır. Hastalığa doğru teşhis konmayınca, önerilen tedavi şekli de geçerli olmaz. Memleket işleriyle, politika ile ilgilenen herkesin artık bilmesi gerekir ki, Sayın Tağmaç'ın dönülmesini istediği Atatürk devrimleri çizgisi ve Anayasal demokratik düzen, ancak Türkiye'nin tarihsel gelişmesi doğrultusunda uygulanıp geliştirilebilir. Tehditler hiçbir şeyi halletmez.»

(Devamı Sayfa 3'te)

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ ZENGİNLER KULÜBÜ DEĞİLDİR

Mehmet Ali Aybar, hem Genel Yönetim Kuruluna gönderdiği mektupta, hem de istifa ederken basına yaptığı açıklamada, Partiyi bürokratik olmakla ve bir ekmek kapısı haline gelmekle suçluyordu.

Aybar'ın aleyhinde bulunduğu nokta, 4. Büyük Kongrede alınan **profesyonel Partili kadrolar** kurulması konusundaki karardı. Bilindiği gibi 4. Büyük kongre:

«... bütün zamanını ve enerjisini Parti çalışmalarına hasredecek profesyonel kadrolar meydana getirmenin artık ertelenemeyecek bir sorun ve görev olarak belirdiğini» tesbit ediyor ve gerçekleştirilmesini istiyordu.

Profesyonel Partili kadrolar uygulaması, bütün sosyalist partilerin tarihinde görülmüştür. Ve bu partiler, başarılarını bir ölçüde, profesyonel partili kadrolara borçluydular. Çünkü sosyalist partilerin üyeleri, burjuva partilerinin üyeleri gibi zengin kimseler değildir. İşçi sınıfı partisi üyeleri çalışarak ekmeklerini kazanırlar. Bunların bütün zamanlarını ve enerjilerini partilerine vermeleri için, Parti tarafından geçimlerinin sağlanması gerekir. Bunun için profesyonel partili kadrolar kurulur ve elden geldiğince bu kadrolar genişletilir ki, bütün gücünü partiye veren üyeler çoğalsın.

İşte Aybar buna karşı çıkıyor. Diyor ki, bu partiyi bürokratik yapar ve ekmek kapısı haline getirir.

Bu görüş de Aybar'ın dönekliğini göstermektedir. Çünkü, ancak, zenginlerin üye olduğu burjuva partilerinde, bu partilerin bir kısım üyeleri ücretsiz olarak tam gün çalışırlar ve karşılığını da çeşitli şekilde alırlar.

Aybar, Türkiye İşçi Partisinde de böyle olsun istiyor. İstiyor ki, Partide yalnız kendisi gibi zenginler tam gün çalışabilsinler, diğer

(Devamı Sayfa 3'te)

DİSK'İN 4. YILI

KEMAL SÜLKER

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu 4. yılını doldurdu. Böylece kurulduğu zaman bazı çevrelerden ve bazı aldatılmış sendikacılardan gelen hafife alma eğiliminin ne kadar yanlış olduğu gün gibi ortaya çıktı. Kısa adı DİSK olan bu devrimci örgüt, kısa hayatı içinde şunu ispatladı:

İşçi sınıfı, ne kadar bilinçsizleştirilmek istense de, ne kadar uyutulmak ve avutulmak istense de, içinde daima ilerici, devrimci unsurları barındırır ve bir avuç devrimci, kısa sürede, büyük işçi kitlelerini uyandırır ve kendi davalarına sahip çıkarır. Niketim DİSK, her türlü elverişsiz koşullar altında da olsa, en güç işleri yapabilmiş ve asırlık uykusundan uyandırılamıyacağı varsayımı ile üzerine varılan ve bileklerine kelepçe vurulmak istenen işçi sınıfı 15-16 Haziran 1970 de şahlanışının en etkin örneğini vermiştir.

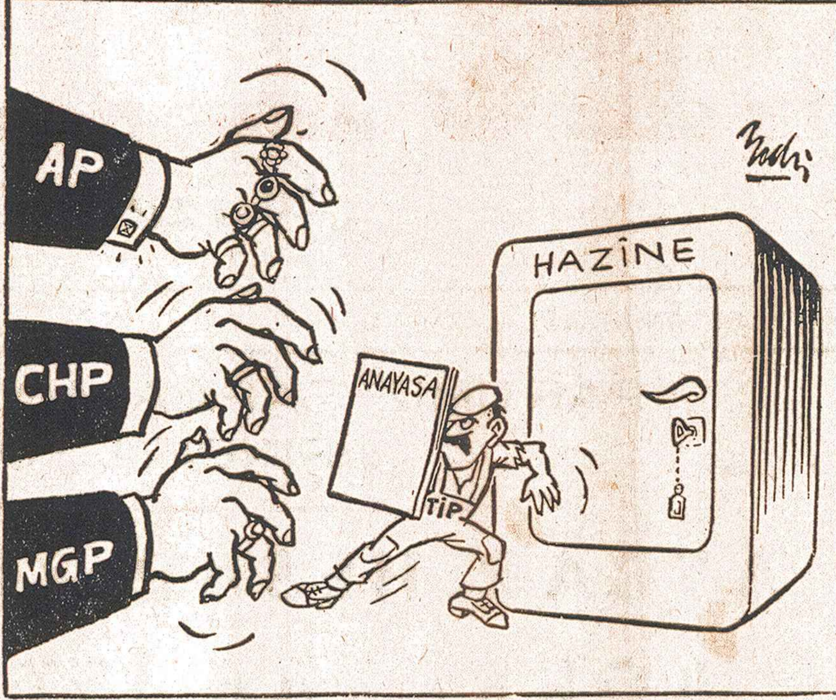
DİSK, yalnız kendi bünyesi içindeki işçileri bilinçlendirmekle kalmamış, sloganları ile, tutumu ile, eylemleriyle ve şuurlu çıkışları ile, uyutulmasına önem verilen kendi dışındaki işçi yığınlarını da etkilemiş, onları da başlarındaki sarı sendikacılara karşı çıkartmıştır. Böylece, DİSK, Türkiye'de en itibarlı ve en halis işçi konfederasyonu olduğunu ispatlamıştır. Bu özgür ve bağımsız işçi sınıfının devrimci temsilcisi, sömürücü iç ve dış sermayeci sınıflarının başlıca korkuları haline gelmiştir. Bu nedenle, bu asalak sınıfların hakim çevreleri ne yapıp yapıp DİSK'i ortadan kaldırmak için çeşitli formüller peşinde koşup duruyorlar.

Ama ne yapsalar boş!

Devrimci işçi sınıfı, kendi öz örgütünün üstünden silindir geçirtmez, kendi şerefini çiğnetmez. Ve zaten kokuşmuş sınıfların gücü, tarihin en genç sınıfının en sağlıklı kesimini ortadan kaldırmaya yetmez. DİSK 4. yılını bitirirken en körpe umutları gerçekleştirecek en devrimci güçle donanmış olarak Türkiye işçi sınıfının iktidara doğru yürüyen sınıf ve tabakaların önünde vakarla ilerlemesine devam etmektedir.

DİSK'in 4. yıldönümü kutlu olsun.

GURUBU OLAN PARTİLER PARA KONUSUNDA ANLAŞTILAR (Basın)

Siyasi Bunalım ve Demokratik Mücadelemiz

Bir süredir hemen hemen her gün gazetelerde ya bir bomba patladığını, ya bir siyasi cinayet işlendiğini okumaktayız. Bunlara zaman zaman polisin işçi ve öğrencilere karşı aşırı şiddet hareketleri de eklenmektedir. Bu manzaraya bakarak birçok kimseler memleketin siyasi bir bunalıma düştüğünden söz etmektedirler.

Memleket bir siyasi bunalım içine düşmüşse, şüphesiz ki artık burjuvazi işlerini bugünkü siyasi yönetim düzeni içinde yürütemiyor demektir. Bu durumda burjuvazi için Anayasal hakların kısmen ya da tamamen askıya alınacağı faşist bir yönetime ihtiyaç vardır.

Nitekim, bir taraftan AP iktidarı baskı kanunlarını kabul ettirebilmek için, diğer taraftan da bazı çevreler düpedüz askerî bir yönetimi haklı göstermek ve teşvik etmek için, memleketin siyasi bir bunalım içinde bulunduğunu öne sürmektedirler.

Oysa, siyasi bunalım dedikleri durumun başlıca belirtisi olan siyasi cinayetler ve bomba olaylarına yakından bakılınca, bunların bir merkezden idare edilen maksatlı tertipler olduğu apaçık meydana çıkmaktadır.

(Devamı Sayfa 3'de)

PARLÂMENTERLER VE ÖDENEKLERİ

Bilindiği gibi, Partimizin açtığı dava üzerine, Anayasa Mahkemesi, milletvekillerinin zamlı maaş almağa hakları olmadığına karar vermiştir.

Ancak, bu kararı bir türlü hazmedemeyen milletvekilleri, yine de zamlı maaş almanın yollarını aramaktadırlar. Bunun için, her şey bir yana, harıl harıl gayret sarfetmektedirler. Hele, mesele üzerinde, İnönü'nün Anayasa Mahkemesine karşı yaptığı akıl almaz çıkıştan sonra bu gayretler daha da artmıştır.

Yayılan haberlere göre, milletvekilleri, Anayasa Mahkemesinin kararını adeta hiçe sayarcasına, 1327 sayılı kanunun şu veya bu maddesine tutunarak zamlı maaş alabileceklerini iddia etmektedirler. Oysa, Anayasanın 82. maddesi ve buna istinaden Yüksek Mahkemenin verdiği karar karşısında, taş çatlasa bu iş olmaz. Nitekim buna akıl erdirenler, bu sefer 82. maddenin değiştirilmesinden söz etmektedirler ve düpedüz bu niyete girmektedirler.

Bu memlekette halk'ın iş, ekmek, toprak, eğitim, sağlık ve mesken davaları var. Orta yerde bunca işsiz insan var. Git-

(Devamı Sayfa 3'de)

1971 BÜTÇESİ:

ŞİŞKİN FAKAT KOF!

1971 Konsolide Bütçe ödenekleri, yani Genel ve Katma Bütçelerin bir arada toplamı 38,5 milyar lira gibi yüksek -bir- meblâğdır. Bu meblâğ 1970 konsolide bütçesinden 8,5 milyar lira miktarında ve % 28 oranında fazladır. Son yıllarda Bütçenin bir yıldan öbür yıla bu oranda büyük bir artış göstermesine rastlanmamıştır.

Devlet bütçesinin böyle büyük bir oranda artmasına sevinmek gerekir. Çünkü bütçe ödenekleri ile kamu hizmetleri görüldüğüne göre, bu ödeneklerin artması daha çok okul, hastane, yol ve ilâ yapılacağı manasına gelir. Daha doğrusu kuramsal (nazari) olarak bu böyledir.

Ne var ki 1971 bütçesindeki büyük artışı yakından incelediğimiz zaman işin böyle olmadığını, artışın gerçekte değil görünüşte olduğunu anlarız. Gerçekten, bütçe ödeneklerindeki toplam % 28 oranındaki ve 8,5 milyar lira miktarındaki artış, bütçenin başlıca harcama bölümleri itibariyle şöyle dağılmıştır:

Cari harcamalar	% 33	5	milyar	lira
Yatırım harcamaları	% 9	0,8	»	»
Transfer harcamaları	% 36	2,7	»	»

Şimdi bu harcama bölümlerini birer birer ele alalım. Cari harcamalardaki artış tamamiyle memur maaşlarına yapılmış olan zamdan doğmaktadır. Oysa açıktır ki aynı memurlara daha fazla maaş vermek, elbette ki, bir hizmet yapmak değildir. Buna karşılık, memur maaşları dışında kalan cari masraf kalemlerinde (kırtasiye, aydınlatma, yakacak, PTT vs.) bir artış olmadığından, halbuki bu aynı devrede fiatlarda önemli bir artış olduğundan, cari hizmetlerde reel olarak (gerçek olarak) bir azalma olacak demektir.

Yatırım harcamalarına gelince, bunlardaki artış % 9 oranındadır. Bilındiği üzere, yatırım ödeneklerinin önemli bir bölümü ithal malı yatırım mallarına harcanır. Oysa, bu malların fiatları 10 Ağustos 1970 tarihinde yapılmış olan devalüasyon dolayısiyle % 66 oranında yükselmiş bulunmaktadır. Kaldı ki, ithal malı olmıyan yatırım malları fiatlarında da bir hayli artışlar olmuştur. Örneğin son olarak çimento fiatlarında % 15-20 oranında bir artış olmuştur. Demek oluyor ki bu fiat artışları hesaba katılırsa, yatırım harcamalarındaki % 9 oranın-

(Devamı Sayfa 3'de)

ERDEMİR'DE DEVRİMCİ HAREKETİN ZAFERİ

Çeşitli baskılara ve engellere rağmen, sosyal uyanışın tabiî sonucu olarak, işçilerin devrimci sendikalara akını devam etmektedir. Nitekim son olarak Ereğli Demir-Çelik Fabrikası işçileri, sarı sendikacılığın boyunduruğunu kırarak, Maden-İş Sendikasına katılmışlardır. Böylece, Gıslaved ve Bossa işçilerine karşı uygulanan faşist metodlarla da devrimci sendikacılığın gelişmesinin engellenemiyeceği somut olarak ortaya çıkmıştır.

Ereğli Demir-Çelik işçileri bu sonuca varmak için çetin mücadeleler vermişlerdir. Mücadelenin en etkin tarafı, 10 Şubat 1971 günü 4 bin kişiyle yürütülen 6,5 saatlik direniş olmuştur. Bu direniş karşısında işveren, işçileri sarı sendikada tutmak gayretlerinden vazgeçmiştir.

Bu arada, işçilere karşı oynadıkları oyunları sürdürmek hırsıyla ve işçilerin Maden-İş'e geçiş belgelerini imha etmek kastıyla Ereğli Noterliğini basan işbirlikçi sendikacılar da, yaptıklarıyla, utanç verici hallere düşmüşlerdir.

Esasen, işçiler bilinçlendikçe, kendilerini ezenlerin ve aldatanların bütün foyaları, bütün ayıpları meydana çıkacaktır.

Ereğli Demir-Çelik işçilerini başarılarından dolayı kutlarız. Ancak, şurasını da işaret etmek isteriz ki, gerçekleri gören, devrimci düşünce ve eyleme giren bütün işçiler, henüz meseleleri kavrıyamamış durumda olan işçileri uyandırmak ve devrimci harekete katmak görevindedirler. Çünkü devrimci hareket, kitlelere mal olduğu derecede güçlenecek, dolayısiyle işçilerin ve diğer emekçilerin kurtuluş günleri yaklaşacaktır.

EĞİTİM — ÖRGÜTLENME — EĞİTİM ÖRGÜTLENME — EĞİTİM ÖRGÜTLENME — EĞİTİM ÖRGÜTLENME — EĞİTİM ÖRGÜTLENME — EĞİTİM ÖRGÜTLEN

Partimizin 4. Büyük Kongresi yapılalı henüz 3,5 ay oluyor. Bu süre içinde partimiz inanılmaz bir yol almıştır.

Bu sayımızda size, Merkez Örgütlenme ve Eğitim Bürosu çalışmalarından sözedeceğiz.

Örgütlenme ve Eğitim

Büyük Kongrenin hemen ertesinde kurulan Merkez Örgütlenme ve Eğitim Bürosu, bugüne kadar Türkiye'de sözü pekçok edilen fakat, bir türlü uygulamaya elverişli bir şekilde yazıya veya söze geçirilemiyen **derinliğine örgütlenme ve eğitim** sorununu ele almış ve ilk temel raporunu vermiştir. Büyük Kongre kararları ışığında, daha ilk bir buçuk ay içinde hazırlanan bu rapor, derinliğine örgütlenme ve eğitim için uygulamaya elverişli bir metin olmuştur.

Bu raporda, örgütlenme ve eğitim çalışmaları, yayın ve eylemle birlikte ele alınmakta ve somut öneriler getirilmektedir.

Derinliğine örgütlenme sorunu raporda, Parti teşkilât şeması ve üyelik başlıkları altındaki iki ana bölünde incelenmektedir.

Partinin örgütlenme şemasının geliştirilmesi gerektiği belirtilen raporda, örgütlenme ve eğitim sorunlarını bölge çapında ele alıp yürütmekle görevli Bölge Örgütlenme ve Eğitim Büroları kurulması öngörülmektedir. Ayrıca, Partinin örgütlenme bakımından asıl güçlükle karşılaştığı kademenin ilçe kademesi olduğunu öne süren rapor, ilk fiilî örgüt birimi olarak, ilçe üyelerinin çalışma ve oturma yerlerine göre kademeleşerek örgütleşmesi esası üzerine kurulacak olan çalışma ekiplerinin kuruluş ve çalışma ilkelerini incelemektedir. Buna göre, kademeli bir şekilde örgütlenecek olan çalışma ekipleri en az 3, en çok 7 kişiden tercihan 7 kişiden kurulacaklardır.

Daha sonra, üyelik sorununa dokunulan raporda, **«Herkes sosyalist partinin üyesi olamaz, olmamalıdır. Sosyalist parti, işçi sınıfının en bilinçli ve mücadeleci öncü kesimidir. Ve bu nedenle, işçi sınıfı dövüşçülerinin en sağlam, en gözde unsurlarının yeraldığı bir kale olmak durumundadır. Bu bakımdan üyelerinde bir takım nitelikler araması zorunludur.»** denmektedir.

Daha sonra aday üyelikten başlıyarak, üyelerde aranacak nitelikler ve üyelerin eğitilip yetiştirilmesi konusu üzerinde durulmaktadır.

Rapora göre, aday üyeliğe alınacak kişide aranacak koşullar özetle şunlardır:

— Siyasi bilincin ileri evrelerinde olmak, yani kurtuluşun ancak siyasi bir parti ile gerçekleşebileceğini anlamak.

— Yığın hareketlerinde etkin veya etkin olma yeteneğine sahip olmak.

BÜYÜK KONGREDEN BU YANA ÖRGÜTLENME VE EĞİTİM

Raporda ayrıca, aday üyeliğe alımda **işçi kökenli** olanlara özel bir önem ve öncelik tanınması gerektiği belirtilmektedir.

Aday üyelikten üyeliğe geçiş için aranması gereken koşulları ise, şöylece özetliyebiliriz:

— Aday üyenin asıl üyeliğe geçebilmesi için, işçi sınıfının görüş açısını ana hatlarıyla kavramış olması gerekir. Merkez Örgütlenme ve Eğitim Bürosunun bu 1 sayılı raporunda, "işçi sınıfının görüş açısını ana hatlarıyla kavramış olmak"tan ne anlaşılması gerektiği geniş bir şekilde açıklanmaktadır.

— Üyelik için ikinci ölçüt, aday üyenin Parti çalışmalarında ve yığın eylemlerinde gösterdiği etkinliktir.

— Aday üyelikten asıl üyeliğe geçebilmek için, ayrıca, ödentisini düzenli olarak vermek ve Parti disiplinine uymak da zorunlu şartlardır.

Raporda, Parti üyeliği kazanıldıktan sonra, üyenin bilincini devamlı olarak geliştirmesi ve yığın eylemleri ile Parti çalışmalarında artan bir etkinlik göstermesi gereğine işaret edilmektedir.

Eğitim konusu raporda, eğitimde ele alınacak konular, bu konuların eğitiminin nasıl yapılacağı ve hangi araçlardan yararlanılacağı açısından ele alınıyor.

Buna göre; eğitim çalışmalarında ele alınması gereken konular şunlardır:

— Bilimsel sosyalizm ve sosyalist mücadele tarihi,

— Parti içinde, yan örgütlerde ve yığınlar içinde çalışma,

— Parti görüşleri ışığında, dünya, Türkiye, Parti ve çevre sorunlarını görüşme ve değerlendirme,

Rapora göre bu eğitim;

— Kademe kademe üyelerin bilinç düzeylerine uygun düşecek şekilde yapılmalıdır.

— Eğitim, sadece partili öğretim üyeleri tarafından yapılan bir çalışma olmaktan çıkmalı, Parti yönetici ve militanları tarafından yapılan bir çalışma haline gelmelidir.

— İlk ve temel eğitim birimi çalışma ekibi olmalıdır.

Eğitimde, Parti yayınları, Parti kitaplıklarından yararlanılması gerektiği belirtilen raporda; bölge seminerleri, konferanslar ve toplantılar yapılması ve gezi eğitim ekipleri ile PARTİ OKULU kurulması konuları üzerinde durulmaktadır.

Gazetemizin geçen sayısında belirtildiği gibi, ilk eğitim çalışması 4. Büyük Kongre kararlarının (İstanbul, İzmir, Kocaeli, Manisa, Diyarbakır ve Gaziantep illerinde) yapılan toplantılarda açıklanmasıyla başlamıştır. Bu çalışma öteki illere de olanak ölçüsünde yayılacaktır.

Parti Okulu, Mart ayı içinde, çalışmalarına başlamış olacaktır. Bu okulda, üst düzeyde bir eğitim yapılacak, Partimizin en bilinçli, en militan unsurları eğitileceklerdir. Bu okuldan geçen arkadaşların çoğu, Bölge Örgütlenme ve Eğitim Bürolarında, gezici eğitim ekiplerinde görev alacaklar, bulunduğu yerlerde Partinin eğitim ve örgütlenme çalışmalarına bizzat hizmet edeceklerdir.

Baskılar bizi yıldıramaz

(Baştarafı Sayfa 1'de)

dürülmesi ile üst noktasına ulaştı.

Bu arada Anayasa ve Siyasi Partiler Kanunu açıkça çiğnenerek, Partimizin tüzel kişiliği ve yetkili organları aleyhine Ankara Cumhuriyet Savcılığı takibat açtı.

Partinin programı, tüzüğü ve kongre kararları ve «Faşizme Hayır» kampanyasındaki bildiriler ile ilgili bu soruşturmada yöneticilerimiz Anayasayı ve Siyasi Partiler Kanununu hatırlatarak ifade vermediler. Gerçekten Yargıtay Başsavcılığınca soruşturma açılmadan, karar organlarındaki kişiler hakkında kovuşturma yapılması imkânı yoktur. Şimdiye kadar Başsavcılığa yollanan 7 dosya da ciddi bulunmıyarak geri çevrilmiştir. 10 senelik bir Partinin program ve tüzüğünün de şimdi kurcalanması ilginçtir.

Anayasal sınırlar dışına taşmamak için Partinin tüzel kişiliğini ilgilendiren soruşturma ve aramaların Yargıtay Başsavcılığının talebi olmaksızın yapılmaması gerekir.

Gaziantep'de gasbedilen bildirilerin, Eskişehir'de atılan dayakların, Ankara ve İstanbul'da Partililerin üzerine ateş açılmasının siyasi, cezai ve hukuki sorumluluğunun hesabını sormaktayız ve soracağız.

Partide kimsenin dokunulmazlığı yoktur

(Baştarafı Sayfa 4'de)

ğü uyarınca sosyalist rayına sağlam oturmuştur. Bütün Parti kademeleri ve üye safları yüksek organlar etrafında ve birlik, beraberlik içinde kenetlenmiştir. Partimiz açtığı «Faşizme Hayır» kampanyası ile ülke çapında bir merkezden idare edilen plânlı gerçek demokratik ve sosyalist mücadeleyi yürütebilen biricik politik örgüt olduğunu dosta-düşmana göstermiştir. Yarım milyon bildirinin ve 10 bin afişin dağıtıldığı, 300 partilinin nezarete alındığı bir kısmına polisin silâh çektiği ve işkence ettiği, halen 14 Partilinin tutuklu bulunduğu ve bir il başkanımızın şehit edildiği «Faşizme Hayır» kampanyasını Aybar'ın «kâğıt üzerinde açılmış ve kâğıt üzerinde kapanmış» bir kampanya olarak nitelemesi, kendisinin gerçekçilik ve insaf ölçüsünü ne derece yitirdiğini gösteren kesin bir delildir.»

«BATIK TEKNE» DURUMUNDA OLAN BURJUVAZİNİN TEKNESİDİR. TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ İSE ZAFERE DOĞRU İLERLEMEKTEDİR

«Şunu da belirtmek isteriz ki, «batık tekne» durumunda olan, Türkiye İşçi Partisi değil, Aybar'ın da içinde bulunduğu burjuvazinin ve diğer gerici güçlerin teknesidir.

Türkiye İşçi Partisi, gücünü, tarihten, bilimsel sosyalizmden ve işçi sınıfının tarihsel haklılığından alan sosyalist bir partidir. Böyle bir Partiyi, işçi ve öteki emekçi sınıfların biricik kurtuluş umudu ve politik örgütü olan Partimizi, ne emperyalizmin ve kapitalizmin içten ve dıştan saldırıları, ne de Aybar gibi kişilerin kundaklamaları zayıflatamıyacaktır.

Zafer, işçi sınıfının, emekçi sınıfların ve sosyalizme umut bağlamış olanlarındır.

Zafer, Türkiye İşçi Partisinindir.»

Aybar ve benzerleri ise, tarihin yaprakları arasında döneklere ayrılan yerde boy göstereceklerdir.

Parlementerler ve ödenekleri

(Baştarafı Sayfa 2'de)

tikçe ağırlaşan ekonomik bunalım karşısında işlerinden atılan işçiler var. Ayda 100 lira parayla geçinmek durumunda olan 648 bin aile var. Ama bütün bunların üzerinde, ille de ille, milletvekillerinin 10 bin 500 lira maaşa konma zorları var.

İşte bu düzen, böyle «altta kalanın canı çıksın» düzenidir. Ve, halk'ın selameti için mutlaka değiştirilmelidir.

Siyasi bunalım ve demokratik mücadelemiz

(Baştarafı Sayfa 2'de)

İş böyle olunca, yani ortada gerçek bir siyasi bunalım olmayınca, halkın Anayasal haklarını askıya alacak olağanüstü tedbirlere, ya da yönetim biçimlerine gerek olmadığı açıktır. (*) Hükümet için yapılacak iş terörist hareketlere karşı şimdiye kadar sürdürdüğü akıl almaz müsamahasını bir tarafa bırakıp ciddiyetle kovuşturma yapmaktır.

Siyasi huzur ve toplumsal ilerleme işçi ve emekçi sınıfların demokratik haklarının kısılması değil, tersine genişletilmesiyle sağlanır. Partimiz, bundan ötürü, demokratik haklarımızın en bilinçli ve içten savunucusudur.

(*) Türkiye uzun süreden beri derin bir ekonomik ve politik bunalım içindedir. Bu bunalım ancak sosyalist devrimin gerçekleşmesiyle son bulacaktır. Ancak, bu yazıda bahsettiğimiz bunalım, bu bunalım değil, bugünkü düzen içinde meydana gelmiş olan kısa devreli bir bunalımdır.

Türkiye işçi partisi zenginlerin kulübü değildir

(Baştarafı Sayfa 1'de)

partililer salt havadan gelirleri olmadığı, mirasyedi ve paşazade olmadıkları için, Parti onların çalışmalarına ihtiyaç duysa bile Partiye tam gün hizmet edemesinler.

Bu, doğru bir görüş müdür? İyi niyetli, Partinin hayrına bir görüş müdür? Şüphesiz ki hayır! Bu görüşe uyulursa Parti hiçbir zaman gereği gibi güçlenemiyecektir.

Ama yağma yok! Parti yolundan dönmeyecek ve işçi sınıfı davasına hizmetinden bir an bile şaşmıyacaktır.

Bu arada şunu da belirtelim ki, Genel Başkanla iki Genel Sekreterin Partiden aldıkları ücretlerin toplamı, Aybar'ın bir aylık gelirinden daha düşüktür. Ayrıca, Aybar'ın yalnız bir çocuğu, buna karşılık iki Genel Sekreterin de üçer çocukları vardır.

Aybar ve benzerlerine hatırlatalım ki, Türkiye İşçi Partisi bir zenginler kulübü değildir, ve hiçbir zaman da olmayacaktır. Partiyi bir zenginler kulübü haline getirmek isteğiniz kursağınızda kalacaktır baylar.

Herkes bilsin ki, Türkiye İşçi Partisi işçi sınıfının partisidir. Türkiye İşçi Partisinin bu niteliğini değiştirme yolundaki çabalar boşunadır!

GÜNDEM

(Baştarafı Sayfa 1'de)

dış durumu, sosyal düzeni, hem de kendisini değiştirmiş olur. İşçi sınıfı bu mücadeleyi 3 düzeyde verir: Ekonomik alanda sendikal düzeyde, burjuva fikir akımlarına ve sosyalizmden sapmalara karşı ideolojik düzeyde, iktidarı burjuvaziden almak ve sosyalizmin kuruluşuna geçmek için politik düzeyde. Bu 3 kollu mücadeleyi sosyalizm doğrultusunda yürütmenin ve başarıya ulaştırmanın aracı ise, bilimsel sosyalizmi kılavuz edinmiş işçi sınıfı Partisidir.

İşçi ve emekçi sınıfların, toplumdaki ilerici ve devrimci güçlerin, biricik öncü sosyalist partisi olarak bu tarihsel görevin bilinci içindeyiz. Gücümüzü Türkiye'nin işçi sınıfından ve emekçi halkından, ilerici devrimci aydınlardan ve yarının umudu gençlerimizden alıyoruz. Tarihin akışı durdurulamaz. Bağımsız, özgür, mutlu yarınlar bizimdir.»

Tip 10 yaşında

(Baştarafı Sayfa 1'de)

NEDEN İŞÇİ SINIFI

Modern kapitalizmin özel ve asıl ürünü, işçi sınıfıdır. Çağdaş kapitalizmin gelişmesi karşısında hızla gerileyen ve yok olan diğer bütün sınıfların aksine, gelişen, güçlenen ve sayıca artan bir tek odur. Kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak, belirli merkezlerde toplaşmaya başlayan, örgütlenen ve artan gücünün geniş ufuklarını gören yine odur. Kısaca, işçi sınıfı, çağdaş kapitalizmin anti-tezidir.

Ondokuzuncu yüzyılın ilk çeyreğinde doğan Türkiye işçi sınıfı, ilk kez 1908 yılında, 1908 burjuva-demokratik devriminin hemen sonrasında, burjuvaziyle her türlü göbekbağını kesmiş ve bağımsız bir siyasal güç olarak belirmiştir. 1908 yılının Ağustos ve Eylül aylarında patlak veren grevler, bu burjuva-demokratik devrimine proleter bir görünüş kazandırmaya başlamış, devrimi daha ileriye götürme konusunda mecalsiz kalan burjuvaziyle hareketi daha da ileriye götürme azmindeki işçi yığınları arasında açık çatışmaya dönüşmüştür.

1908 hareketinin bastırılmasını izleyen yarım-yüzyıllık süre, kısaömürlü yükselme dönemleriyle uzun-ömürlü durgunluk dönemlerinden özelliğini almaktadır. Türkiye işçi sınıfı, nihayet, 13 Şubat 1961 tarihinde, Türkiye İşçi Partisi'nin kurulmasıyla, devrimci sosyal hareketin «ideolojik ve örgütsel» öncülüğünü almıştır. T.İ.P., sosyalist siyasal mücadele tarihimizde, işçi sınıfının öncülüğü sorununu tutarlı ve sistemli şekilde ele alıp savunan ilk örgüttür.

Türkiye işçi sınıfı hareketi, 1965 Kozlu greviyle birlikte, inişleri ve çıkışlarıyla bugüne kadar süren bir yükselme dönemine girmiştir. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun kuruluşu (13 Şubat 1967), işçi sınıfını burjuvaziye bağlayan bütün bağların koparıldığının açık işareti, yeni dönemin gereklerine uygun bir devrimci sendikacılık anlayış ve uygulamasının oluştuğunun somut ifadesidir.

İşçiler, köylüler, esnaf ve zanaatkârlar, sosyalist aydınlar! Kutladığımız 13 Şubat işte budur. Birleşelim ve yarınlara yürüyelim. Unutmayalım ki, yarınlar, yarınları yaratanlarındır.

REMZİ İNANÇ MAHKÛM OLDU

Partimiz Ankara İli Altındağ üyesi ve «Toplum» Yayınları Yönetmeni Remzi İnanç, emperyalist Amerika'yı dize getiren Kuzey Vietnam halkının ölümsüz önderi Ho Şi Minh'in «Millî Kurtuluş Savaşımız» adlı kitabını yayınladığı için, Ankara 3. Ağır Ceza Mahkemesince 18 ay ağır hapis ve 6 ay sürgün cezasına mahkûm edildi. Demirbaş Bilirkişi Prof. Sulhi Dönmezer'in raporuna dayanılalarak ve T.C.K.'nun 142/4 Maddesine aykırı davranmaktan hüküm giyen arkadaşımızın cezası, Yargıtay I. Ceza Dairesi'nce 3/2 çoğunlukla onaylandığından, Remzi İnanç 6 Ocak 1971 tarihinde Ankara Beypazarı Cezaevine gönderildi.

Faşizmin halkımız üzerindeki baskısını arttırdığı bir dönemde tutuklanan Remzi İnanç kardeşimiz, mahkûmiyet kararını devrimcilere yaraşır bir umursamazlıkla karşıladı ve dostlarına, cezaevinden daha bilenmiş olarak çıkacağını söyledi.

Remzi İnanç'ın 1,5 yıl mahkûmiyetine yol açan «Millî Kurtuluş Savaşımız» adlı kitap, Siyasal Bilgiler Fakültesinde «yardımcı ders kitabı» olarak tavsiye edilmiş ve Prof. Dr. U ğ u r Alacakaptan, Prof. Muammer Aksoy ve Prof. Mümtaz Soysal, dâva dolayısıyla verdikleri raporda, bu temel eserin okunmamış olmasını «büyük bir eksiklik» olarak nitelemişlerdi.

Remzi İnanç arkadaşımız, parti militanlarına «PARTİ GAZETESİ» aracılığıyla şu mesajı gönderdi:

«Sevgili kardeşlerim,

Beni mahkûm eden yargıçlar, yeryüzünde ilk kurtuluş savaşını veren bir halkın ve ülkenin çocuklarıdır. Bunlar, kurtuluş savaşımız sırasında henüz doğmamış, ya da çocuk yaştaydılar. O günlerden sonra, dünyanın bir başka ülkesinde verilen kurtuluş savaşını anlatan bir kitabı ve sorumlusunu mahkûm etmelerini, kendim için bir üzüntü konusu değil, fakat ülkem adına büyük bir ayıp, kurtuluş savaşımızda şehit olan atalarımıza saygısızlık ve kahpe emperyalistler için de zafer sayıyorum.

Duracak mı eylemimiz?.. Duracak mı savaşımız?.. Nice yiğit ve devrimci dostlar gelip geçti cezaevlerinden.. En önemlisi, nice devrimci canlar, kardeşler verdik bu uğurda. Şimdilerde cezaevleri, genç devrimci dostların uğrak yeri oldu.

Kardeşlerim, moralim çok sağlam, Emperyalizmle savaş ve sosyalizm için son soluğuma dek bu kavgada bir er olarak görev alacağım. Çünkü kesinlikle biliyor ve inanıyorum ki, ülkemdeki halkların mutluluğu, bu soylu kavganın sonundadır.»

SGÖ Kampanya açtı

(Baştarafı Sayfa 1'de)

rafından yürütülecek olan kampanyanın ilk adımı olarak, 10.000 adet bildiri Ankara, İstanbul, İzmir ve Eskişehirde dağıtılmıştır. Bildiride Kapitalizmi yaşatmak için Faşizme yönelen Türkiye burjuvazisinin, önce 274 ve 275 sayılı kanunların tadil tasarıları ile işçi sınıfının sendikal hareketini vurmaya kalkdığı, şimdi ise işçi sınıfının siyasi örgütü olan TİP'i hedef aldığı belirtilmektedir. Bu saldırıların TİP'in güçlenmesi karşısında telaşa düşen burjuvazinin korkusundan ileri geldiği ifade edilmekte ve bütün bu faşist çabaların boşuna olduğu, işçilerin, emekçilerin, halkların biricik umudu Türkiye İşçi Partisinin sindirilemeyeceği ileri sürülmektedir.

Sosyalist Gençlik Örgütü bu kampanya sırasında diğer ilerici ve demokratik kuruluşları da mücadeleye sokmak, ortak eylemler yürütmek kararındadır.

Genel yönetim kurulu bildirisi

(Baştarafı Sayfa 1'de)

Partimizin açtığı davalar sonucu parlamenterlerin zamlı maaş almaları ve partilere hazineden yardım yapılması meseleleri üzerinde Anayasa Mahkemesinin verdiği kararlara karşı yapılan saldırıların gülünçlüğüne dikkati çeken bildiri, son olarak, partimize yapılan çeşitli saldırı ve baskılara işaret etmekte ve şöyle bitmektedir:

«Bugün, Partimiz, her zamankinden daha fazla birlik ve bütünlük içinde, merkezi ve teşkilâtıyla tam bir dayanışma halinde halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini başarıyla sürdürmektedir.

Partimiz, hakim sınıfların yapacağı bütün baskılara ve tezgâhlıyacağı bütün mücadele şekillerine hazır olduğu gibi, öne alınması ihtimali gittikçe artan genel seçimlere de hazırdır. Bu seçimlerde işçi ve emekçi sınıfların gerçek politik ağırlığı, Türkiye İşçi Partisi yoluyla, diğer mücadele alanlarının yanı sıra, Parlâmentoya da yansıyacaktır.»

1971 bütçesi şişkin fakat kof!

(Baştarafı Sayfa 2'de)

daki artış silinip süpürülmekte ve tersine, bu harcamalarda reel olarak önemli bir azalma meydana gelmektedir. Yani bütçedeki yatırım ödeneği, önümüzdeki 1971 bütçe yılında, geçen yıla nazaran, reel olarak daha az yatırım yapılacağını ifade etmektedir.

Transfer harcamalarına gelince; bu bölümdeki ödeneklerin çok büyük bir kısmı iktisadi Devlet Teşekküllerine verilecek paralarla, borç ödemelerinden ibarettir. Yani bu bölümden yapılacak harcamaların doğrudan doğruya kamu hizmeti görülmesiyle bir ilgisi yoktur. Ayrıca 1971 dönemindeki büyük artışın 1,5 milyar lirası, yani yarısından fazlası borç ödemelerindeki artıştan dolayıdır.

Demek oluyor ki, 1971 bütçesi, onu hazırlıyan Adalet Partisi iktidarı gibi, dışardan şişkin ve büyük, fakat içerden çürük ve koftur.

AYBAR'IN MEKTUBUNA GENEL YÖNETİM KURULUNUN CEVABI :

«Partide Hiç Kimsenin Dokunulmazlığı Yoktur»

Genel Başkanlığının son zamanlarından itibaren, Partiye karşı ağır suçlar işleyen, Partinin eski genel başkanlarından Mehmet Ali Aybar, son olarak, Genel Yönetim Kuruluna bir mektup gönderdi ve bu mektubu basına da açıkladı.

Bu mektupta, Aybar, Partiyi hiçe sayıyor, kendisini Partiden ve Büyük Kongreden üstün ve dokunulmaz bir nitelikte görüyor, Genel Yönetim Kuruluna Parti Tüzüğünü, Büyük Kongre kararlarını çiğnemesi için talimat vermeye kalkışıyordu. Mektubun basına açıklanmış olması ise, Aybar'ın işlediği bu son suçun ağırlığını büsbütün arttırıyor, onun kesin olarak Parti düşmanlığı yaptığını gösteriyordu.

Bu durumda yapılacak olan neydi? Genel Yönetim Kurulu, durumu görüştü ve kararını verdi. Genel Yönetim Kurulunun kararı, Türkiye İşçi Partisi Başkanlık Bürosu tarafından kamu oyuna şöylece açıklandı:

Son Havadis

Eski Genel Başkan: "Türkiye'yi sosyalist yapmak kolay değil„

Aybar: T.İ.P.'in içyüzünü açıkladı

TİP YÖNETİCİLERİ tehlikeli yoldadır

«TİP'de sosyalist yaftası altında yeni bürokratlar türemektedir. Bunlar da emekçi yığınlarını kendi boyundurukları altına almak hevesindedirler. Genel Başkan ve 2 Genel Sekreter parti kasasından maaş alıyor.»

Aybar, "Burjuvazi ile işbirliği„ şantajının tesirli bir silâh olarak kullanıldığını da itiraf etti

Müstafi TİP üyesi: «Parlamenterlerin ödenek ve yollukları bilim açısından Anayasaya aykırı değildir» dedi.

Aybar ihraç talebiyle Merkez Haysiyet Divanına verildi.

«Genel Yönetim Kurulumuzun son toplantısına bir mektup gönderen üyelerimizden Mehmet Ali Aybar'ın durumunu görüşen Genel Yönetim Kurulu, kendisinin «Partiden kesin ihraç talebiyle ve tedbirli olarak» Merkez Haysiyet Divanına verilmesini kararlaştırmıştır. Karar, 30 lehte, 4 çekimser oyla alınmıştır. Aleyhte oy çıkmamıştır.»

Genel Yönetim Kurulu, bu kararıyla, kuru gürültüye pabuç bırakmıyacağını ve Partide disiplini, Parti birlik ve bütünlüğünü korumaya azimli olduğunu bir kere daha göstermiştir.

BU, AYBAR'IN İLK SUÇU DEĞİL

Mehmet Ali Aybar'ın bu son mektubu, gerçekte, Partiye karşı Genel Başkanlığının son zamanlarından başlıyarak işlediği suçların sadece sonuncusudur.

Genel Başkanlığı sırasında Parti birlik ve bütünlüğünü bozan, tutumuyla Partinin 1969 seçimlerinde yenilgiye uğramasına yolaçan, jurnalcilik yoluna başvuran ve Partide kişisel bir yönetim kurma hevesine kapılan Aybar, Genel Başkanlıktan düşürüldükten sonra devamlı olarak Parti aleyhinde çalışmıştır. Parti yönetimi, Aybar'ın artık Parti içinde Parti çalışmalarını engelliyebilecek bir etkisi ve sol kamu oyunda bir itibarı kalmadığını gözönünde tutarak ve kendisinin bir zamanlar taşıdığı Parti Genel Başkanı sıfatına saygı duyarak, bu tevali eden suçlar karşısında kendisi hakkında bir işlem yapmamıştır. Aybar'ın Partiye karşı işlediği ağır suçların başlıcaları özetle şunlardır:

«1 — Mehmet Ali Aybar kayıtlı bulunduğu Beşiktaş ilçesine, kendisine son üç ayda yazılı olarak iki defa bildirim yapılmasına rağmen **üyelik aidatını ödememiştir.** Aybar'ın halen **iki yıllık aidat borcu vardır.**

2 — Aybar, etkiliyebileceğini sandığı bir kısım **büyük kongre delegelerine kongreye katılmamalarını** ve kongre masraflarını karşılamak üzere Genel Merkezin istediği bağışları vermemelerini açıkça telkin ve talep etmiştir.

3 — Kongreler arasında Partinin en yüksek organı olan Genel Yönetim Kurulu parlâmenterlerin bu dönemde zamlı maaşları almalarının Anayasaya aykırı olduğuna ve bu nedenle Anayasa Mahkemesi nezdinde iptal davası açılmasına karar verdiği halde, **Aybar,** Yüksek Organın bu kararına karşı gelerek, **zamlı maaşları almanın Anayasaya uygun olduğu, aksinin sosyal adalete aykırı düşeceği konusunda basına demeç vermiş,** bununla da yetinmiyerek, aynı konuda bir haftalık gazetede de uzun bir makale yayınlamıştır.

Aybar, Devrim gazetesine gönderdiği bir yazıda:

«Parlâmento üyesi ödeneklerinin yeni esaslara göre bu dönemde verilmesini, neden Anayasaya uygun bulduğunu, bir kez daha açıklamayı gerekli görüyorum.» dedikten sonra görüşünü aynen şöyle belirtiyordu:

«İnancım, yeni personel rejiminden parlâmento üyelerinin de yararlanması gerektiği merkezindedir.» (Devrim, 15 Eylül 1970, Sayı: 48, Sayfa: 5)

Bilindiği gibi, Aybar'ın bu görüşünün yanlışlığı, Anayasa Mahkemesinin kararıyla ortaya çıkmış bulunmaktadır. Kendi maddi çıkarlarını ön planda tutup, açıkça Anayasaya aykırı bir hususu, hem de «sosyal adalet böyle gerektirir» diyerek savunan Aybar, bu tutumuyla ayrıca, Parti Genel Yönetim Kurulu kararına da ters düşmekteydi. Kaldı ki, bir İşçi Partisi Milletvekilinin Türkiye'nin bugünkü şartlarında, halkımızın yaşama ve geçinme düzeyi apaçık ortada iken, milletvekillerinin onbin lira maaş almalarını savunması da başlı başına Partiye karşı işlenmiş bir suçtur.

Bu arada Partili diğer parlâmenter senatör Fatma Hikmet İşmen'in başlangıçta zamlı maaş almayı reddettiği ve ancak bu meblâğın geri verilmesi yolları tıkanınca, aradaki bütün farkı Partiye bağışladığı da hatırlanmalıdır.

«4 — Aybar, sosyalizm konusunda kendi fikirlerini yaymak üzere **Bağımsız Türkiye Sosyalistleri Birliği'ni kurdurtmuş,** basına verdiği demecinde, bu Birliği kuranların kendi yakın arkadaşları olduğunu kendi fikirlerini yaymak için böyle faaliyete geçilmesinden duyduğu kıvancı belirtmiştir. Bir Türkiye İşçi Partisi üyesinin ancak Parti çizgisinde ve Parti kararları uyarınca sosyalist faaliyette bulunabileceği, ancak Partinin sosyalizm anlayışını yayabileceği uzun izahlara lüzum bırakmıyacak kadar açıktır.

5 — Aybar, Merkez Yürütme Kurulu kararıyla **Mecliste Partinin milletvekili olarak yapması kendisinden istenilen çalışmaları yerine getirmemiştir,** yazılan yazılara cevap dahi vermemiştir.

6 — Son olarak **Yönetim Kuruluna gönderdiği, basına ve ajanslara vererek kamu oyuna da açıkladığı yazının muhteviyatı ise, ilk satırından son satırına kadar Parti tüzüğüne aykırıdır; Partinin yüksek orkanlarını hiçe sayıcı, hatta hakaret edici niteliktedir.»**

2500 LİRA YERİNE 30 LİRA

Son mektubuyla, Partiyi aklınca kurtarma (!) hevesine kapılan Aybar'ın, Partiye karşı tavrı, Partili milletvekillerinin Genel Merkeze ödedikleri aidat konusunda da ortaya çıkmıştır.

Bilindiği gibi, 1965'ten beri Partili milletvekilleri ile senatör, aldıkları maaşlardan Partiye aidat vermekteydiler. Bu aidatın miktarı her milletvekili ve senatör için 3 ayda 2500 lira idi. Partili parlâmenterler, Aybar'ın başkanlığı sırasında bu aidatı Genel Merkeze düzenli olarak ödemekteydiler. Mehmet Ali Aybar, kendisi başkanlıktan düştükten sonra, Genel Yönetim Kuruluna bir mektup göndererek, bu aidatı vermiyeceğini, Milletvekili aidatı olarak Genel Merkeze ayda sadece 10 lira ödeyeceğini bildiriyor ve buna hukuki (!) bir kılıf da giydirmeye çalışıyordu. Kendi başkanlığı zamanında, miletvekilleri ve senatörün Parti Genel Merkezine 3 ayda bir 2500 lira ödediklerini unutmuş gözüken Aybar, şimdi, Partiye bu miktarda bir aidat ödemenin hukuka aykırı olduğunu, sıkılmadan savunabiliyordu.

Ayrıca, Aybar'ın bu kararını bildiren yazısı da, Partiye karşı işlenen ağır suçlarla dolu idi.

Aybar'ın, 25 Mayıs 1970 günlü bu yazısı aynen şöyle bitiyordu:

«Bu düşünce ve inançlarla dolu olan Partimiz Parlamento 'özel grupu' milletvekilleri iki arkadaşımızın oylarıyla, parlamenter aidatlarını ayda 10 lira olarak tesbit edilmesine karar verilmesini, partimize yeni bir hizmet telâkki ettiğimi saygılarımızla arzederiz.»

AYBAR'IN BU MEKTUBU GÖNDERMEKLE ELDE ETMEK İSTEDİĞİ NEDİR?

«Aybar bu son yazısını Genel Yönetim Kuruluna göndermek ve kamu oyuna açıklamakla, belirli bir politik amaç gütmüştür. Bu, üç yönlü bir amaçtır:

— Ya, Parti yine kendisi hakkında bir işlem yapmıyacaktır ve bu takdirde Aybar kendisinin Parti içinde bir çeşit dokunulmazlığı olduğunu, Parti organlarının en ağır disiplin suçları ve hakaretleri karşısında bile kendisine dokunmaya cesaret edemediğini, çünkü kendisinin hâlâ Parti içinde güçlü olduğunu, Parti içi ve Parti dışı kamu oyuna kendince göstermiş olacaktır.

— Ya da, Parti kendisi hakkında işlem yapmaya karar verecektir. Bu takdirde de kendi isteği ile Partiyi terketmiş durumunda kalmaktan kurtulacak hatta bir çeşit martir, bir mazlum, niteliği kazanacaktır. Aybar böylece, Türkiye İşçi Partisi organlarını, yöneticilerini kadir bilmeyen, eski bir genel başkanı bile ihraç eden, müsamahasız «despotlar» olarak propaganda etmek imkânına kavuşacağını hesaplamıştır.

— Partiye karşı baskıların arttığı bugünlerde, bir de kendisi Partiye yüklenerek, sürdüregeldiği jurnalciliği bir kere daha perçinliyerek, burjuvazinin Partiyi çökertme gayretlerine yardımcı olmak da, Aybar'ın hesapları içindedir.»

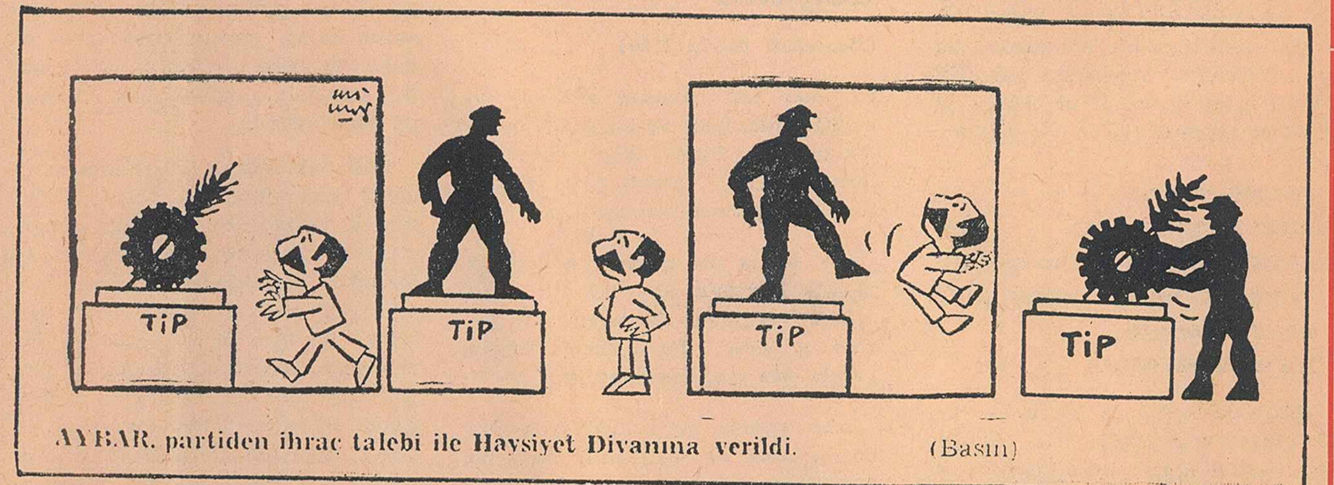
Ancak, Aybar, bu amaçlarından hiçbirine ulaşamıyacaktır. Çünkü, kendisi, artık «deşifre» olmuştur. Aybar'ın Parti içinde en küçük bir gücü olmadığını herkes bilmektedir. Aybar bir «siyasi mevta»dır. Onu, hiçbir kuvvet şurubu diriltemiyeceği gibi, mazlum rolüne girmek, girerek, Parti yönetimini «musamahasız despotlar» olarak göstermek çabası da diriltemiyecektir. Aybar, zavallılığı dolayısıyla burjuvaziye de ciddi bir yardımda bulunamaz. Çünkü, Aybar, kullanıla kullanıla aşınmış, işe yaramaz bir silâhı kullanmak istemektedir. Bu silâh bugün, Aybar'dan çok daha usta atıcıların elinde bile bir işe yaramaktan çıkmıştır.

PARTİDE HİÇ KİMSENİN DOKUNULMAZLIĞI YOKTUR

«Parti içinde hiç kimsenin hiçbir şekilde bir dokunulmazlığı yoktur. Partiye karşı suç işliyenler, hak ettikleri ceza ile karşılaşarak martir (mazlum) haline gelemezler. Hele Aybar artık kendi eylemleriyle politik intihara sürüklenmiş bir kişidir. Siyasi mevtaları diriltecek usuller ise, politikada icadedilmiş değildir.»

DÖRDÜNCÜ BÜYÜK KONGRE KESİN KARARINI VERMİŞTİR. OLAĞANÜSTÜ KONGRE İSTEĞİ ZAVALLICA BİR TAKTİKTİR

«Aybar, bu son teşebbüsünü kamu oyuna, meseleyi iyi izliyememiş olanlara 'masum bir istek' gibi göstermek için, olağanüstü Büyük Kongre talebini ileri sürmüştür. Bu, bir taktikten başka birşey değildir. Aybar eski bir genel başkan olarak herkesten iyibilmektedir ki, olağanüstü büyük kongrenin toplanmasını istemenin yolu, tüzüğe ve Parti kararlarına taban tabana karşıt görüş ve isteklerle, Parti yüksek organlarına hakaretlerle dolu yazılar yazıp basına açıklamak değildir. Kongre delegelerinin belli bir oranının olağanüstü kongrenin toplanması için imzasını sağlamaktır. Ama Aybar'ın bunu sağlıyacak gücü yoktur. Ve esasen maksadı da böyle bir kongrenin toplanması değildir. Maksat, yukarıda açıkladığımız üç yönlü amacı gerçekleştirmektir. Nitekim, Aybar daha üç ay önce toplanan Parti Büyük Kongresine katılma cesaretini dahi gösterememiştir. Maksadı gerçekten bir fikir mücadelesi vermek olsaydı, Büyük Kongreye gelir ve görüşlerini serbestçe savunurdu. Partimizin 4. Büyük Kongresi, Aybar zihniyetinin, burjuvazinin Partimiz içindeki uzantısı olduğuna kesin olarak ve oybirliğine yakın bir çoğunlukla karar vermiştir.»

AYBAR, partiden ihraç talebi ile Haysiyet Divanına verildi. (Basın)

Ali Ulvi ve Bizim ekimiz

KAĞIT ÜZERİNDE KALAN AYBAR'IN SAPIK GÖRÜŞLERİDİR

«Partimiz, uzun ve çetin mücadelelerden sonra, program ve tüzü-

(Devamı Sayfa 3'de)

PARTİ GAZETESİ TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN MERKEZ YAYIN ORGANIDIR. 15 Günde bir yayınlanır. Fiatı 50 Kuruştur.
Sahibi: Şaban *ERİK* Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: İzzet *ARARAT* İdare Yeri: Türkiye İşçi Partisi Genel Merkezi Mithatpaşa Cad. 63/1 Yenişehir — Ankara
TELEFON: 17 07 59 YILLIK ABONE ÜCRETİ: *YURTİÇİ:* 12,50 TL, *YURT DIŞI:* 18. TL.DIR. — Dizgi ve baskı Baylan Basım ve Ciltevi TEL: 12 52 95 ANKARA